

КРЪТКА 884

ΣΤΑΥΡΟΕΠΙΤΑΦΙΣ

6582

XANIA

1908

IV-IX-LIV.

889.159
Φ119

8091

Τὸ ζεῦγος μ' ὕψος δοβαρὸ
πηγαίνει μέδα 'στὸ χορὸ

Τ.—Τὶ τρέχει πάλ' κί' ἔβχλες τὰ ρούχα τὰ ἐπίσημα
ὅπου σοῦ πᾶνε δρῶ χαραῖς κκι τέσσαρες τρομάραις
γικτι σὺν τσίρος ἔγινες φέτο μὲ τὰ νιστήσιμα
κκι κάνουνε 'στὸ 'σῶμα σου ἀμέτρηταις ταῖς ζάραις ;
"Ἐχεις κκι τὰ χρονάκια σου, κκι' ἔκλινε τὸ τυρί σου
κκι' ὅ,τι κκι' ἂν βάλῃς να φιλῆς ;

Φ.— Κακὴ σου κκι ψυχρὴ σου
"Ὅ,τι κκι' ἂν θέλῃς ἀριστα ἔμπορεῖς νὰ σκληροῖζης
ἀλλὰ 'στὰ χρόνια κύτταζε κκιθόλου μὴ σκαλίζης

Μὴ θέλεις σῶνει κκι καλὰ
νὰ βοῆς κκι' ἐστὶ κκι' ἐγὼ μπειᾶ

Εἶναι τὸ δυσκολώτερο πρόβλημα τῶν γραμμάτων
κκι' ὅστις τὸ λύση θὰ γενῆ ἄνθρωπος τῶν θαυμάτων
'Αφοῦ 'σ αὐτὸ, πῶς σφάλλεται κκι' ἡ 'Αριθμητικὴ
λέγουν πολλοὶ Καθηγηταὶ κκι Μαθηματικοὶ

Αὐτοὶ δὲν παραδέχονται
ὅτε ποσῶς ἀνέχονται

'Ὅσακις θὰ προσθέσουνε ἐπὶ τῶν χρόνων χρόνους
ὅπως συνήθως γίνεται κκι' ὅπως συμβαίνει πάντα
'κκείνους τῆς 'Αριθμητικῆς τοὺς σφαλλεροὺς κανόνους
μετὰ τὸ τριανταενηὶκὰ πῶς γράφομεν σαράντα

'Ακόμη πλιὸ χειρότεροι
κκι πλέον ἀστηρότεροι

"Ἐρχοντ' αἱ Διδασκάλισσαι εἰς τοῦτα τὰ συμβάντα
ὅσακις χρόνια πρόκειται νὰ θέσουνε ἐν τάξει
αὐταῖς δὲν παραδέχονται τὸν ἀριθμὸν τριάντα
ὅτ' ἔμπορεῖ γιὰ νὰ γραφῆ ἐν τῇ τοιαύτῃ πράξει

Λοιπὸν τέτοια ζητήματα δύσκολα ἐν τῇ λύσει
καὶ σκανδαλώδη καὶ σαχλά καὶ λυπηρά συγχρόνως
ἄφρησε, βλάκα, τὸν καιρὸν μόνον του νὰ κυλήσῃ
Καὶ τ' ἄθροισμα θὰ μᾶς τὸ πῆ ὁ ἴδιος πάλι χρόνος.
Καὶ βάλε τὴ βελάδα σου . . .

Τ.— Δὲν ἔξέρω 'στὸ Θεό μου
Γιατὶ μὲ θεὸς νὰ στολισθῶ ;

Τ.— Βρὲ βλάκα χωρὶς γυνῶσι
Δὲν σοῦ 'πα πῶς ὁ Σύλλογος ἦτοί ὁ «Χρυσοστόμου»
χορὸν 'στὸν Κῆπον σήμερον ε' ἀπόγευμα θὰ δώσῃ ;

Τ.— Πραγματικῶς τὸ ἔξασα . . .

Φ.— Δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου
ἀροῦ ξεχνᾷς κί' ἐσύ πολὺ 'σὰν τοὺς συνδρομητάς σου
Λοιπὸν εὐθύς νὰ στολισθῆς . . .

Τ.— Ἀμέσως 'στὸ μενοῦτο
Βάζω τὸ πανταλόν' αὐτό, βάζω τὸ φράκκο τοῦτο
βάζω γαὶ τοῦτο τὸ ζιλιέ, τὸ γάντι τὸ κολάρο
καὶ τὸ λουστρίνι τὸ λεπτό καὶ κλάκ σκληρὸ θὰ πάρω
Κί' ἐλπίζω κάμποσοι κουτοί, κί' ἠλίθιαις μερκαῖς
ποῦ θὰ μὲ βλέπουν κὼμ ἰλλ φὸ μέσα 'σ αὐτὸν τὸν μπάλο
δὲν θὰ τὸ παραδέχονται πῶς εἰμ' ὁ Τενεκὲς
ἀλλὰ πῶς εἶμαι πρόσωπον ἐπίσημον . . . μεγάλο.

Εἰμ' ἔτοιμος, γὰρ κύτταξε ποῦ φαινομαὶ 'σὰν ἄλλος

Φ.— Τὰ ρούχα δὲ σκεπάζουνε τὰ βρωμερά σου χάλι .
Γιὰ νὰ μᾶς μείνῃ κτῆμα μας οὕτως εἰπεῖν ὁ μπάλος
πᾶρε μαζύ σου Τενεκὲ καὶ τοῦ χοροῦ τὰ κίλιξι

Τ.— 'Σ αὐτὸ λοιπὸν τὸ οἶκημα ποῦ λένε Βουλευτήριον
ποῦ 'ναι τῶν Νόμων καὶ θεσμῶν πρῶτον κατοικητήριον
'Σ αὐτὸ ποῦ κρότον ἐμποιεῖ 'σ ὅλα τὰ Παρλαμέντα
ποῦ τὰ νυκτέρικ ἐκλεκτοὺς ἔκαμαν μ' ἐμφλουέντζαις
θὰ γίνουν τόρα οἱ χοροὶ καὶ τόσα κοπλιμέντα
γλυκοσεισοκουνήματα καὶ τόσαις ρεβερέντζαις ;

'Εδῶ ποῦ γλώσσαίς γίνονται

ψαλίδια τῶν κουρέων

ἔδῶ θὰ διακρίνονται

κάθε καλὸν κί' ὠραῖον ;

'Εδῶ ποῦ μᾶς ἠπειλήσεν τῶν καυγατζήδων δρᾶσις
ἀπὸ πατέρικ ἐκλεκτοὺς καὶ ζηλευτοὺς τῆς Κρήτης
'Εδῶ θ' ἔλθῃ ἡ ἀβραὴ τῆς Κοινωνίας πλάσις
ἔδῶ θὰ ρεύσῃ ἀφειδῶς ζῦθος καὶ κκιπανίτης ;

Φ.—

Ἐδῶ, ἐδῶ, καὶ μόνο ἴδῶ
 Ἐ αὐτὸν τὸν οἶκον τῆς γλιδῆς
 Καὶ θά σοῦ λέγω ὅ,τι ἴδῶ
 καὶ νὰ μοῦ λέγῃς ὅτι ἴδῃς

Τ.—Ἐν πρώτοις βλέπω Φλαφλατᾶ τόσας διακοσμῆσις
 κύτταξε ἴδῶ, κύτταξε ἴκει, κύτταξε καὶ πλιὸ πέρα,
 πρέπει γιὰ νὰ ἴχῃς δυνατὸ μβαλὸ νὰ μὴ σαστίσης.
 Ἰκύτταξε φῶτα ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶναι πλήρης ἴμέρα

Κύτταξε τῇ Δημοτικῇ
 τῇ λάμπα μας ἴστη μέση ἴκει
 ἸΑνάθει μ' ὄρεξι πολλῇ
 τὴν στέγην γιὰ νὰ κάψῃ
 ἐνῶ θυμᾶσαι ἴστη Βουλῇ
 δὲν ἴηθελε ν' ἀνάψῃ

Φ.—Τότε γιὰ νὰ μὴ βλέπουνε τῶν βουλευτῶ τὰς πράξεις
 ἐνῶ ἐξ ἄλλου σήμερο κι' αὐτῇ ἐπιθυμῆ
 γιὰ νὰ φανῇ κι' ἐπαινεθῇ καὶ θαυμασθῇ ἡ τάξις
 ὅπου ἴσ ὄλον τὸν Σύλλογον περιποιεῖ τιμῇ,

Κύτταξε διακόσμῃσις, κι' ὅπου κυττάξεις πάστραις
 καθ' ἴνα κι' ἴναν ἴνθρωπον δραστήριον προδίδει
 κύτταξε ἴνθη εὐμορφα δεξιὰ ζερβὰ ἴσαις γλάστραις
 κι' ὄφείλονται ὄλα αὐτὰ ἴστὸν Ἰπρόεδρον Φανδρίδη

Κύτταξ' ἴδῶ ποῦ μύριζε βουλευτικὸ μπαροῦτι,
 κι' ὅπου κι' ἴν θέλῃς κύταξε ἴστην ἴκρα του ἴστη μέσι του
 τόσης τακτοποιήσεως καὶ εὐμορφάδας πλούτη
 τὸ κάθε πρᾶγμα βρίσκεται κανονικῶς ἴστη θέσι του

Δειξέ μου ἴταξίαν ἴστω μία
 δεῖξέ μου καὶ κάτι μὴ κανονικὸν
 Συγχαίρω τὸν Κνιθάκη τὸν Ταμία
 καὶ τὸν Χαραλαμπάκη τὸν Γραμματικὸν

Σφίγγω τὴν χέρα πλέον ἴ δεκάκις
 τοῦ καθ' ἴνός ἴστὸν Σύλλογον Συμβούλου
 κι' ὄσοι ἴγουν τὴν κατάληξις εἰς ἴκης
 καὶ ὄσοι εἰς ἀκᾶς καὶ εἰς ὄπούλου

Τὸν Πρόεδρον συγχάριω τὸν πρεσβύτη
 ποῦ τρέχει πάντ' ἀκούραστος 'στὴ μέση
 καὶ τοῦ φωνάζω ὅλα εἶναι . . . μῦτη
 κι' ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς θὰ τὰ 'παινέση...

Τ.— Δόσμου τὰ κιάλια μιὰ στιγμή...

Φ.— Τὶ θὰ κιαλάρης 'πέ μου

Τ.— 'Κκειίνη τὴν Φιλαρμονικὴν Εἶναι ἀξία λόγου

τέτοιο! ἀρμονία πῶς θὰ 'δῶ δὲν ἤλπιζον ποτέ μου

Φ.— Καὶ εἶναι δημιούργημα καὶ τούτη τοῦ Συλλόγου...

Γιὰ κύτταξε τὸν Δάσκαλο τὸν Κύριο Ντεμάγιο

ὡς λένε κι' οἱ Ζακλίθιοι : ἐ βέρο μὰ τὸν 'Αγιο

καὶ τέχνην ἔχει κι' ἀντοχή

κι' εὐγένειαν κι' ὑπομονή

'ποῦ συγκινεῖ κάθε ψυχὴ

κι' ἀρχίζει νὰ τὸν ἐπαινεῖ

Τ.— Κύττα καὶ τὰ μαθητοῦδια

ποῦ παταίρουνε καουδία

ἀπὸ τὰ παραγγέλματα ἕνα δὲν παρεκκλίνει

σχεδὸν ξελαρυγγίζουνε

καὶ πρᾶμμα δὲν κερδίζουνε

μόνο πληρώνει 'στὸν μπουφέ καθ' ἕνα κι' ὄ,τι πίνει

Φ.— Δόσμου τὰ κιάλια μιὰ στιγμή

νὰ 'δῶ ἕνα λυγνὸ κορμί

Τὸν Πωλογεώργη Σύμβουλον τῶν 'Εσωτερικῶν

τὸν πάντοτε εἰς τοὺς χοροὺς πρόθυμον τακτικόν

Τ.— Τὶ λὲς μωρὲ ζωντόβολο ἔτσι 'ναι ἡ λυγνάδαις

ἅμα ζυγίζει δηλαδὴ κἀνεὶς ἕκατ' ὀκάδες

Φ.— Ε ! δόσμου ἄλλους δρὸ νὰ δῶ

ποῦ ὄσῳ τοὺς πολυθωρῶ

μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαν 'δῶ

καὶ εἰς τὸν ἄλλο τὸ χορὸ

Τ.— 'Ακόμη δὲν τοὺς 'γνώρισες ; θὰ φᾶς κἀνεὶνα μπάτσο

πόσαις φοραῖς δὲν σοῦ 'δειξά τὸν Σύμβουλο Μοδατσο

Καὶ δὲ θυμάσαι 'στὴ Βουλή, κι' εἰς τὸ χορὸ πολλὰκις

ποῦ σοῦ 'πα νὰ κι' ὁ Π ὀεδρος ὁ Παπαμαστοράκης ;

'Ο ἕνας γιὰ τὰ νοῦμερα νὰ τὰ συχνοστραγιγίζη

νὰ ξεφουρνίζη ζαφνικὰ τὰ περισσεύματά του

ὁ ἄλλος γιὰ τὴν Θέμιδα νὰ τὴν λουζοκτενίζη

καὶ νὰ τὴν παίζη 'σὰν παιδί πάνω 'στὰ γόνατά του

Φ.— Τὸν Σκυλιανανη μοναχὰ δὲν βλέπω μὲς 'στὴ μέσῃ.

Τ.— 'Αλήθεια λείπ' ἀπὸ παντοῦ τὸ κόκκινο του φέσι.

Φ.— "Ἐχει βλέπεις ἀσχολίας
συλλογαῖς παντοτεινὰ
γιὰ νὰ 'δῆ τὰ τῆς Παιδείας
εἰς περιωπὴν τινὰ

Γι' αὐτὸ λείπ' ἀπὸ τὸ χορὸ κάθε Καθηγητῆς του
γι' αὐτὸ λείπει κι' ὁ Γιάνναρος 'Επιθεωρητῆς του

Βλέπω καὶ καμπόσους ξένους
μὰ δὲ βλέπω τοὺς Προξένους

Δὲν μὰς τίμησα' ποτέ των σὲ κάνένα μας χορὸ
καὶ ἐξήγησιν νὰ δώσω 'στὸ τοιοῦτον δὲν μπορῶ
Πῶς διίστανται τοσοῦτον Σύλλογοι καὶ Διπλωμάται
μήπως εἶναι ἡ αἰτία αἱ Αὐστριακαὶ πατάται;
Κι' ὅταν τῶν εἰποῦμεν νὰ 'λθουν νὰ τιμήσουν τὸ χορὸ μας
ὑποθέτω θὰ μὰς λέγουν τὸν κοκὸν μας τὸν καιρὸ μας
Κι' ἂν ἐγνώριζα, θρὲ βλάκκα, ὅτι δὲ θὰ τοὺς λυπήσης
θὰ 'λεγα ἀπάντησέ των σὰς εὐχαριστοῦμ' . . . ἐπίσης.

Φ.— Νὰ, τὸν Κροῦγερ, τὸν κλινὸν
Πράκτορα τῶν Γερμανῶν
Κρητικὸν τὰ ἦθη τόσο
κι' ὅπου ζοῦμε κι' αὐτὸς ζῆ
Κι' 'Υποπρόξενος τῶν Ρώσσω
βλέπω καὶ μιλοῦν μαζὺ

Νὰ καὶ τὴ Μαντάμα Κροῦγερ 'στὴν ἐξέδρα τοῦ μπουφέ
μὲ διαμάντια μὲ χρυσάφια καὶ κουστοῦμ μαῖλλον καφρὲ

Τ.— Γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Κράτους
νηστικούς τε καὶ χορτάτους
Κουβέντα νὰ μὴ γίνεται, κιὰλκι ποσὼς δὲν θέλω
γιατὶ δὲν βλέπω γύρωθεν εἰμὴ τὸν Βενιζέλο
καὶ μιὰ ματιὰ ἐκιάλαρα καὶ τὸν Παπαγιαννάκη
μὰ 'φυγε καὶ τὸν ἔχασα τελείως σὲ λιγάκι

Τότε ἐσίμωσα κι' ἐγὼ
κι' εἶπον 'στ' αὐτοὶ 'στὸν 'Αρχηγό

Λύετ' ἡ συνεδρίασις . . . δὲν ἔχομ' ἀπαρτία
καὶ πρὸς στιγμὴν τὸ πίστευσε . . . τοῦ λέγω ἀστειεύω
μὰ Κύριε, μοῦ ἀπαντᾷ, μὴν κάνεις τέτοι' ἀστεῖα
καὶ *λίγο *λίγο ἤθελα ν' ἀρχίσω ν' ἀγορεύω

Τότ' ἐκτυλίξαμε πτυχάς
 γιὰ περασμένες ἐποχάς
 Καί μου 'πε, πῶς ἀναζητῶ τ' ἀγαπητόν μας βῆμα
 'κείνοι πού τὸ χαλάσανε θὰ τὸ 'χουνε τὸ κρῖμα
 'πού τόσοι μου συνάδελφοι ἀπάνω σαλιαρίσανε
 καὶ τόσοι τὰ γλωσσάκια των ἀπόνω τ' ἀκονίσανε

Κι' εἶπαμε κι' ἄλλα καί, καί, καί
 καί μου 'λεγε βρὲ Τενεκὲ
 Γιὰ σκέψου κεὶ πού κάθετο ὁ Γέρως τῆς Ρωγδιᾶ μας
 νὰ κάθωνται γυναῖκες μας καὶ ἄνδρες καὶ παιδιὰ μας
 κι' ἐκεῖ πού ἐδιαβάζοντο εἰς ἄλλας περιστάσεις
 τσαῦτα Νομοσχέδια, Νόμοι μας καὶ προτάσεις
 Νὰ τὸ 'χουν σήμερον μπουφέ νὰ πίνουν νὰ κερνοῦνε
 κι' οἱ μέθυσοι ἐλεύθερα ἀπάνω νὰ ξερνοῦνε

'Εγὼ μιλῶ κι' ἐσὺ κυττᾶς σὰν χάχας μὲ τὰ κιάλια
 Φ.— Δυὸ πανδρευμένους εἶδον λιγάκι
 Δαρατσανάκη καὶ Νυστεράκη
 ὅπου βουτοῦνε 'στὸ χορὸ μὲ δίγως παρακάλια
 'Ο πρῶτος κάπως τρώγεται, ὁ δεῦτερος ἐν τούτοις
 βλέπω κι' εἰς καθ' ἓνα χορὸ εἶν' ἄκαπνος μπαρούτης

Τ. Ποιὰ εἶν' ἐκείνη μὲ τὰ μῶβ ; . . .
 Φ. Μαντάμ Παρασουλιώτου
 Τ.— Σουλιώτισσα πραγματικῶς μὲ τὸ ἀνάστημά της
 νὰ τὴν χαρῆ ὁ εὐτυχῆς πού εἶναι στὸ πλευρό του.
 κι' κείνη μὲ τὰ πράσινα πού στέκεται σιμα της ;
 Εἶν' ἡ Μερὸπη ἡ Μαντάμ τοῦ Γεωργίου Φούμη
 Νὰ καὶ τὸ κοριτσάκι της τὸ Συριανὸ λουκουμί
 ἡ 'Ελενίτσα δηλαδή μὲ ὑποθαλασσὶ
 Τοῦ Φούμ' εἶπον νὰ τὰς χαρῆ, καὶ μου 'πε μιλ μερσι

Βλέπεις κι' αὐτὴν μὲ τὰ λευκά ; . . .
 Φ.— Λευκά φοροῦνε χίλιας
 Τ.— Αὐτὴ πού σὰν ἀστραπὴ ἐπέτα 'στοῖς κορρίλιας
 ἡ εὐμωρητικὴ καὶ γελαστὴ καὶ λυγρὴ σὰν βίτσα
 Τ' Ἀλεξάνδρα ἡ Δεσποινὶς εἶν' ἡ Εὐάγγελίτσα
 κόρη ὄλο ἀσηκλήκι
 καὶ φορεῖ καὶ τὸν ἀσῆκι
 μ' ἀφοῦ δὲν ἔχει πρόβατα κι' ἀφοῦ δὲν ἔχει ληρόφτα
 πολλοὶ δὲν δυσκολεύονται νὰ φάνε τὴ χειλόφτηα

Φ.—“Ενας δὲν εἶναι Φλαφλατᾶ ποῦ νὰ μὴ ξεροβήγη
Τὸν Θεοφάνους κύτταξε πῶς τὸν πατῆ 'στὸ νύχι
γιάσου λεβέντ' Ἄλέκο μου καλέ μου καὶ καλέ σου
μὲ πιάνει τὸ παράξενο κα' παραδολὸ ζιλέ σου

Τ. — “Ενα κορίτσι σοβαρὸ
δὲν τὸ ξανάδα σὲ χορὸ
καὶ νόστιμο καὶ ἀφελὲς σὰν τὸ μικρὸ παιδάκι
Φ.—Εἶν' ἡ Μαρί του Ἰατροῦ κ. Σπυριδάνι
Τὸ μπλὲ μαρὲ κουστοῦμι της τῆς δίδει τόση χάρι
'στὸ θεωρεῖο κι' ἡ μαμά, μὲ μαῦρα, τὴν κιαλάρα

Τ. Τὸ σικ μιᾶς ξένης κύτταξε, βάστα καρδιά νταγιάντα
Φ.—Εἶναι Γαλλίς μου φαίνεται, τοῦ Πρέβε Κουβερνάντα
Γιὰ κύτταξε τὴν χάριν της, μέσα σ' αὐτὰ τὰ κρέμ
Τ.—Μοῦ συσυλιζει τὸ ψυχὴ καὶ τὸ κερδιά μου τρέμ'.

Φ.—Κι' ἡ Μαρία τοῦ Κουντάκη μὲ λευκὰ σὰν ἀγγελουδι
Καὶ λευκὸν κυτάζω κρένο
Τὸ κορίτσι τοῦ Δελφίνο
Βλέπω κι' εἰς τὸ θεωρεῖον μὲ τὰ μαῦρα τὴν Σκουλουδι
Καὶ κοντὰ τὴν Σκουλουδάκη μὲ τριανταφυλιά κι' ἐκείνη
σύγγιαις τῶν ἐπιθέτω νὰ φροντίσης νὰ μὴ γίνη
ἀπὸ λούδη ὡς λουδάκη εἶναι διαφορὰ μεγάλη
ἢ μιὰ εἶναι Δικηγόρου καὶ Μηχανικοῦ ἢ ἄλλη

Τ,— Νὰ μὲ μαῦρα τὴν Φανδρίδου
Τοῦ προέδρου ἢ κυρία
Κι' ἡ Μαντάμα Στεφανίδου
κάθεται 'στὰ θεωρεῖα
Μὲ τὰ μαῦρα 'ναι κι' ἐκείνη
σὰν κοράκου τὸ φτερό.
Ποῖδ' 'ναι 'κείνο τὸ πιπίνι
ποῦ δὲν πιάνει στὸ χορὸ;

Εἶν' ἡ Δεσποινίς Κουφάκη μὲ γιονάτη φορεσιὰ
ἢ μικροῦλα ὅπου κάνει τὸς ὠραία κτενισιὰ
Κύττα καὶ τὴν ἀδελφὴ τῆς κάλλους κι' ἀρετῶν μεστή
νὰ καὶ τοῦ Ἀγγουσουλάνη, ἀδελφὴ τῶν ἡ μνηστῆ
Κι' ἡ μαμά τῶν κι' ὁ μπαμπᾶς τῶν ὅπου κάνει τὰ χοτζέτια
Φ.—“Ὅσω κυττάζω λησιμονῶ ντέρτια καὶ κασκαβέτια
Τ.—Καὶ τὴν Κιλούτση κύτταξε μὲ μαῦρα σὰν κουριάλι
τὸν γιό της καὶ τὴν κόρη ἧς ἔχει σὲ καθ' ἀγκάλῃ

Τὴν Ρένα τῆς μὲ τὰ λευκὰ τριαντάφυλλο στὸ χιόνι
 νὰ κι' ὁ Καλούτσος φαλακρὸς καὶ τ' ἀποκαμαρώνει

Νὰ καὶ μερικαῖς εἰς ἴδου
 ἢ Μαντάμα Βουργαρίδου
 κι' Ἀντωνία τοῦ Πλουμίδου
 Μὲ λευκὰ καὶ θαλασσὶ.

Πές μου δὲ μερικαῖς κι' ἐσύ,...

Φ.— Δεσποινὶς ἢ Κουτσουδικῆ ἢ Δασκάλα μὲ μελὶ
 ποῦ ἀτάκτους μαθητρίας γονατίζ' ἐπὶ τοῦ πάγου
 Ἀδελφὴν τε καὶ Κυρίαν βλέπω τοῦ Ἰσαὰκ Φράγκου
 Τοῦ ἐμπόρου ὅπου ἔχει μαγαζὶ εἰς τὸ τσαρσί.

Νὰ καὶ μία καρανάξα ὅπου κάθεται καρσί
 μὰ δὲ λέγω τ' ὄνομα τῆς τὸ ψαλλίδι τῆς δειλιῶ
 Καὶ τὴ χήρα τὴν Μπρινίτα εἰς τὸ στῆθος μὲ λιολιὸ
 Κ' ὅποιος θέλει γιὰ νὰ δῇ
 Μάνα δίπλα στὸ παιδί

Ἄς εἰδῇ στὸ θεωρεῖο μὲ τὰ μαῦρα τὴν Κιουρτσάκη
 δίπλα 'κεῖ ποῦ 'ναί τ' ὠραῖον τοῦ Σκουλεῦδη κοριτσάκι
 καὶ δεξιὰ τῆς εἰν' ἡ κόρη μ' ὑποπράσιν' ὡς λαδί
 ἢ κυρία τοῦ Μουντάκη τοῦ ἐμπόρου δηλαδὴ

Καὶ τοῦ μελοδράματος μας κύτταξε τὰ θηλυκὰ
 Νὰ κι' ἡ Δεσποινὶς Φερλάτσου ἢ Μαρία μὲ λευκὰ
 Ποῦ δὲν πιάνει κατ' αὐτὰς
 ὅποιους τύχουν χορευτὰς

μὴν τυχόν καὶ τὴν ἀφήσουσι σὰν προχθὲς καὶ παρακάτση
 κι' ἡ Μιμήνα τοῦ Φερλάτσου καὶ ζεσθὰ δεξιὰ Φερλάτσοι
 κι' ὁ γαμβρὸς των καὶ χορεύει καὶ δὲν κἀν' ἄλλη δουλειὰ
 μὲ τὰ ναυτικά του ρούχα κι' εἰς τὸ στῆθος οὐδὲ λιλιὰ.

Νὰ καὶ Ἄγγλοι νὰ καὶ Γάλλοι κι' Ἰταλοὶ μὲ τῆς σπαλέταις
 Τ.— Μωρ' ἐπείνασα καὶ νὰ 'χα θὰ 'τρωγα δυὸ κοτολέταις
 σὲ λιγάκι θὰ σὲ πᾶω, σκυλομούρη, στὸν μπουφέ
 νὰ, καὶ τοῦ Παπαγιαννάκη ἢ κυρία μὲ καφέ

Καὶ μὲ ἄσπρα κα' καφέ
 Φλεφλατάκο μου σοφέ
 Δυὸ κορίτσια ποῦ 'ναί τρέλλα
 κἀντιο ζαχάρι, λουκουῦμι
 ἢ μικροῦλα του κι' ἡ Στέλα
 τοῦ Κυρίου Κωστῆ Φούμη

Κι' ἡ μαμά των ποῦ ἀλήθεια δὲν τὴ λέμε πλειὰ παχειὰ
 Κι' ἡ Κυρία Θεοφάνους μὲ μεταξωτὰ σταχθιά

Φ.— Μοῦ περ μερικὰς εἰς ἴδου
 ἀλλὰ τοῦ Νικολαΐδου
 Τὴν ἄλυσμόνησες τελείως παληροτενεκὲ κουφὲ
 ὡς καὶ τοῦ Πολυχρονίδου τὴν κυρία μὲ καφὲ

Νὰ κί' ἡ Δεσποινὲς Φορτσάκη
 κί' ἕνα ἄλλο κοριτσάκι
 καθύονται ἀπὸ θεωρεῖο
 μὲ λευκὰ ὡσάν τὸ φρούε

Τ.— Δεσποινὲς Ἀναστασάκη Δέσποινα τὸ ὄνομά της
 Φ.— Βλέπω καὶ τὴν ἀδελφὴν της... , κυταξέτηνε σιμά της,
 Κί' ἄλλην ἀδελφὴν της βλέπω ἦτοι τὴν Ἀγγελικὴ
 Τ.— Κύττα καὶ τὴν Θεοφάνους Δεσποινίδα τὴν Κικί.
 Σχηματίζουνε υποκέτο καὶ μὲ χρώματα γλυκὰ
 μὲ τὰ βισινὶ τὰ ρόζ τοῖς καὶ τὰ κρέμ καὶ τὰ λευκὰ

Μὲ μεταξωτὰ καὶ μαῦρα κί' ἡ Κυρία τοῦ Ἀδάμ
 Φ.— Κί' ἀπὸ ἴδω νὰ σοῦ συστήσω νὰ γνωρίσης τὴν Μαντάμ
 Τ.— Ποῦ φορεῖ μελὶ κοστοῦμι, κί' ἔχει καὶ μεταξωτὰ ;
 Φ.— Ἀκριβῶς... Εἶν' ἡ κυρία τοῦ Συντάκτου «Φλαφλατᾶ»
 Τ.— Μπὸν σουὰρ Μαντάμ... ἀλήθεια σὰς ἀρέσουν οἱ χοροὶ ;
 Εἶμαι πρόθυμος Μαντάμα
 νὰ σὰς ἀγκαζάρω Ντάμα
 Φ.— Ἀδιαθεσίην ἔχει δυστυχῶς καὶ δὲν ἔμπορεῖ.

Τ.— Κύττα τὴν Κυρία Δούκα τραπεζίτου μὲ παρὰ
 τὸ κοστοῦμι της προδίδει τρὲ ζολὶ οἰκακυρὴ
 Δίπλα κί' ἡ ἀνεψιά της, ὁ καθ' εἰς τὰς καμαρώνει
 κί' ὁ Μουντάκης ὁ μνηστήρ της ὁ καυμένος ζαχαρώνει

Μὲ λευκὰ ἄν περιστέρι εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ
 βλέπω καὶ τὴν Δεσποινίδα Θερεσία Τσουδεροῦ
 Δεσποινὲς Δαρατσανάκη καὶ χορεῖε θελκτικὰ
 κί' ἡ Μαντάμ Δαρατσανάκη καὶ φοροῦν κί' ἡ δρὸ λευκὰ

Φ.— Κύτταξε ρυθμὸν καὶ τάξιν
 γενικῶς εἰς κάθε πράξιν
 Ἀμιλλῶνται μεταξὺ των Τέχνη, ἠθική, καὶ χάρις
 Τ.— Κύτταξε κί' ὁ τόσοσε τίτλους φέρων σήμερον Κριάρης
 Δικηγόρος
 Βουλευτὸς

'Αρχηγός κι' 'Αρχισυντάκτης
κι' ἔμπορος ἴσως ἀκόμα
κότσυφος ψηλοπετάκτης
ἀπὸ κόμματος εἰς κόμμα

Κι' ἡ Κυρία του μὲ μαῦρα κάθεται 'στὸ θεωρεῖο

Φ.—Κλείσε 'κείνη 'κεῖ τὴν πόρτα καὶ μὲ 'πέθανε τὸ κρῦο

Τ.—Κι' ἓνας Ἴταλὸς ζαμπίνης, κι' ἔχει κουρευθῆ καρρὲ

Φ.—Κι' ἡ Μαντάμ Χριστοδουλάκη ἡ σεμνὴ μὲ Μπλέ-μαρὲ

Μὲ καφέ ἡ Χριστοδουλάκη Δεσποινὶς Βασιλικὴ

Κι' ἡ Κυρία Δακκαλάκη 'σαν τὸ κρῖνο 'λθε λευκὴ

Κι' ὁ ἀγαπητὸς μπαμπᾶς τῆς Δούρας ἀκλουθᾶ κοντὰ
καλὴ 'σπέρα σας, τοῦ λέγω, καλὴ 'σπέρα μ' ἀπαντᾷ

Κύττα πέρδικες κι' ὀηδόνια
κανερίνια καὶ τριγώνια
Κύτταξε μηλιαῖς μὲ μήλα
Δεσποινὶς ἡ Φιλομήλα

Μὲ καφέ τ' 'Ανδρεαδάκη κι' εἰς τὸ μάγουλό υ' ἔληξ

κι' ἡ μικροῦλα Τσεπετάκη χαῦδεμένη κοπελιὰ

Νᾶ καὶ τὸν Δημητριάδην Πρόεδρον τῶν 'Εφετῶν

εἰς τὴν θέσιν ἑηλονότι Σκαλιστήρη καὶ Τζαγρῆ

Μὰ ἡ κόρη του γιὰ νὰ 'λθῆ θὰ τὸ θώρει περιττὸν

Τ.—'Ἦλε κι' ἡ Μαντάμ Βαρδάκη μὲ κουστοῦμι φῖνο Γρι

Φ.—Κύτταξε πόση ρεμοῦλα κᾶνουν ὄλοι 'στὸν μπουφὲ
μὰ τῶ ὄντι τέλεια 'ναὶ καὶ πιετὰ του καὶ φαγιὰ

Τ.—Κι' ἡ Κυρία Κάπα Φούμη τὸ κοστοῦνο τῆς καφέ

Κι' ἡ Μαντάμ Πέτρου Μαγκούζου μαῦρα σαν καρὰ μπουγιὰ

Νᾶ καὶ κάποιος ποῦ χορεῦει καὶ σαλτάρει κουτουροῦ

ἔχει βλέψεις τέτοιαις πάσταις κάθε σάλα τοῦ χοροῦ 7

Φ.—Σὰ περβόλι πρασινίζει κι' ἡ Μαντάμ Παπαδεροῦ

Πρασινίζει κι' ἡ Φουλᾶκη καὶ φορεῖ χρυσὰ γυαλιὰ

Τ.—Μπλέ μαρὲ κι' ἀφελεστάτη κι' ἡ Κατίνα τοῦ Σγουροῦ

Κρίνος κι' ἡ Μαρ' τοῦ Πρέβε, μὰ κοντοῦλα μὲ σαλιὰ

Φ.— Κι' ὁ Χιονιάς καὶ μᾶς τρατάρει
κι' εὐγενῶς κοπλιμεντάρει

Κάθε ποῦ 'πινα μὲ μπύρα τοῦ λέγα ἔτη πολλὰ . . .

Τ.—Μωρὲ τόσα θηλυκούδια μοῦ σηκῶσαν τὰ μυαλὰ

Ποιὰ νὰ 'πῶ καὶ ποιὰ ν' ἀφήσω

Ποιὰ νὰ πρωτοζωγραφίσω

ὄσα χρώματα κι' ἂν ἔχω πάλι θὰ λειφθοῦν μερὰ
 Φ.—Νὰ κι' ἡ Δεσποινὶς Μαυράκη Ἑλληνική με λευκά
 Κι' ἡ Κυρία, με τὰ μαῦρα, τοῦ Τελώνου Ραυτοπούλου

Καὶ ἡ Δεσποινὶς Γιαπούλου

Τ.—Φέρε πάλι τὸ καλέμι' μ' τὸ χρώμα θαλασσὶ
 γιὰ νὰ ζωγραφίσω δύο ὅπου βλέπω κεί καρσί
 Τὴν Ἑλένη Ἀντωνάκη Δεσποινίδα ταπεινὴν
 Δεσποινίδα τὴν Μοάτσου εὐγενὴν τε καὶ τερπνὴν
 Θὰ σοῦ πῶ καὶ ποῖα Μοάτσου, λέγω τὴν Θεοδοσία
 Κι' ἡ Κυρία Κατζουράκη μαῦρα ἡ Ἀρτεμισία.
 Πρόσεχε ὅταν κιαλαίνεις Φλαπλατὰ γλώσσα ψευτροῦ
 καὶ δὲν εἶπες τὴν Μαντάμα Σπυριδάκη τοῦ Γιατροῦ

Φ.—Ὅσο κι' ἂν προσέχω, βλάκα, θὰ μοῦ φύγουνε μερὰ

Τ.—Ἐδωσαν κι' ἐπῆραν φέτο καθὼς βλέπεις τὰ λευκά.

Μὲ λευκά κι' ἡ Σπυριδάκη, δεσποινὶς, ἡ Ἀνδρονίκη
 Μὰ κι' ὁ Γεώργης ὁ Μοάτσος γιὰ τὸ Διευθυντὴλῆκι
 εἶναι τέλειος κι' ὁ κόσμος με τὸ δίκιο τὸν συγκαίρει
 Κι' ἡ Ἑλένη Κασμηάτη, ἄσπρη ἄν τὸ περιστέρι
 Κι' ἡ Ἑλένη Μαρκαντώνη χρυσοφτέρωτο πουλὺ
 χρυσοουφή τηνὲ λένε

Φ.— Κι' ἀναγλύφονται πολλοὶ

Τ.—Νὰ κι' ἡ Δεσποινὶς Κουράκη με ριγὲ μεταξωτὸ
 κι' ὅποιος θὰ τὸ ζωγραφίσῃ θέλει τέχνη καὶ μαλὸ
 κι' ἡ Μανιάμ, Ἐρρίκου Πρέβε μ' ἓνα νάξι ζηλευτὸ

Φ.—Νὰ κι' ἡ Δεσποινὶς Κωστάκη νόστιμο καὶ παχουλό

Τ.—Ἄμ' ἀνοίξεις μπάζει κρῦο. κι' ἅμα κλείσης κἀνεζέστη

Φ.—Νὰ καὶ τὴν καπετανάκη τὴν Βασιλεικὴν τούτεστι
 ποὺ κεντὰ καρδιάς, ἄπανω ἰστὸ μεταξωτὸ πανί
 γιὰτ' εἶναι τῶν ἐργοχειρῶν διδασκάλισσα τραγὴ

Τ.—Ποῖα μοῦ λές ;

Φ.— Κεῖνη μὲ τ' ἄσπρα καὶ τὸ κόκκινο καπέλλο

Τ.—Χωρὶς ἄλλ' ὅμως ἀπόψε θὰ τὸ χάσω τὸ τσερβέλο

Φ.—Μὴ σαστίζεις, μόνο γράψε κάθε τι μ' ὑπομονὴ

Κι' ἡ κυρία Ντοτεράκη ἡ σεμνὴ Τατιανή

Τ.—Μὲ τὸ μπλέ μαρὲ κοστοῦμι ;

Φ.— Μάλιστα καλίστ' αὐτὴ

Κι' ἡ Κυρία Ἀντιγόνη τοῦ Μοάτσου με στακτὶ

Τ.—Μάξιφέ τα τὰ ξερά σου, πρόσεχε μὴ με πατῆς

Φ.—Δὲ σ' ἀπάτησα καθόλου . . .

Τ.— Κείνο ποῦ σοῦ λέγω 'γὼ
 Κι' ἡ Μαντάμ Βασιλειάδου ποῦναι Τηλεγραφιτῆς
 Καὶ μὲ μαῦρα κι' ἡ Κυρία Μαρκαντών' ἡ Μαριγὼ

Φ.— Κι' ἡ Μαντάμ Μαραγκουδάκη μὲ λευκὸ κοστούμι νέον
 μὲ τὸν Χρῆστο της ποῦ ράβει φορεσιαῖς κάθε κυρίου
 Βλέπω καὶ τὴν Πεντζεχροῦλα τὴν Μαντάμ 'Ελευθερίου
 καὶ τὸν σύζυγον πλησίον, φαλακρὸν ὑπὲρ τὸ δέον

Τι σὲ μέλει γιὰ φαλακροὺς
 ὅπου γέμουν μέσαις κι' ἄκραις

Τ.— Δεσποινὶς ἡ Διονόρα Μαρκαντώνη μὲ λευκὰ
 Δεσποινὶς ἡ Πολενάκη μπλὲ μαρὲ ἡ φορεσιά της
 Φ.— Κύτταξε καὶ μιὰ κυρία μῆσα 'στὰ γουνερικὰ
 καὶ μιὰ κόρην συνοδεύει

Τ.— Εἶναι ἡ ἀνειψιὰ της
 Εἶναι τῶν Τηλεγραφειῶν τοῦ Δεσφιντοῦ κυρία
 Φ.— Κύττα καὶ μιὰ γερόντισσα ποῦ τώρα δὲν χορεύει
 κι' ὄλα τὰ βρίσκει μπόσια, κι' ἀνάλατα, καὶ κρῦα

Τ.— Νὰ καὶ τοῦ Κόρη η' Μαντάμ, ποῦ κόσμος τὴν
 [ζηλεύει

Φ.— Τὰ ἄντερα μου τὰ γροικῶ καὶ κάνουνε γροῦ, γροῦ
 κι' ἡ κοιλιά μου κάτι τι γυρεύει νὰ τσιμπήσῃ

Τ.— Κι' ἡ Καλαϊτζάκη Δεσποινὶς μνηστὴ τοῦ Κατζουροῦ
 ποῦ κάμνει πᾶν τὸ δυνατόν, γιὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ

Κι' ἡ Κυρία Νι Μοάτσου
 κι' ἡ Κυρία Σαουνάτσου
 καὶ Μοάτσου ἄλλη μιὰ
 ἡ Μαντάμ Εὐαγγελίτς,
 Μαῦρα σὰν λορακοφτέρι
 κι' ἓνα ἄσπρο περιστέρι

'Η Κατίγκο Μαρκαντώνη, μὲ κατᾶσπρο κοστούμι
 κι' ἡ Κυρία Πωλογοβόργη μὲ λευκὰ σὰν γιασεμί

Φ.— Κι' ἓνας Γάλλος Στρατιώτης ποικιλίς ἴσως χάριν
 καὶ καμπόσοι σπιρουνάτοι ποῦ φοφίζουν καὶ τὸν "Άρην

Καὶ τὰς Δεσποινίδας Φόρου μὲ λευκὰ παρατηρῶ
 δὲν ἐχόρεψαν καθόλου 'στὸν προχθεσινὸν χορὸ

Κι' ἡ Μαντάμ Πενθερουδάκη
κι' ἡ Κυρία Κατζουράκη

Καὶ φοροῦν κι' ἐκείναις μαῦρα κι' εἶναι λούσο καὶ στολίδι
Τ.— Κύτταξε καὶ τὴν Μαντάμ τοῦ Τζωρτζῆ Νικολαίδι
Φ.— Κάποιαν ποῦ γλύστρισε προχθὲς ματαίως ἀνεζήτησα
Τ.— Κι' ἡ Δεσποινὶς Κυριακοῦ Κωνσταντινοπολίτισσα
ὅπου 'στὸν κάθε μας χορὸ προσέρχεται προθύμως
Φ.— Κι' ὁ Γεώργιος Φούμης Βουλευτὴς μᾶς τίμησ' ἐπισήμως
Τ.— Κι' ἐκείνη μὲ τὰ κόκκινα ;
Φ.— Εἶναι ἡ Τορναζάκη
Τ.— Μὲ τὰ λευκά ; ἡ Δεσποινὶς Μαρή Κουβερτάκη
Φ.— 'Όλα τὰ κιάλαρα θαρρῶ
Τ.— Τὸν ἔρημό σου τὸν καιρό,
Κι' ἡ Δεσποινὶς μὲ μπλέ-μαρέ ποῦ 'ναι ἡ Βαγιωνάκη ;
καὶ μὲ τὰ μαῦρα ἡ Μαντάμ Κυρία Εὐλινάκη ;
Κι' ἐκείνη μὲ τὰ πράσινα Μαντάμ Ἰωαννίδη
καὶ τόσοις τσαλαπετεινοῦς ἐκιάλαρες κασίδη ;
Κάτι κατζουρομάλληδες, καὶ ὀρθομουστακάτους
κάτι πρωτοφανίστηκους δασκάλους κι' ἀβουκάτους ;

Μήπως καθόλου ἔστρεψες τὸ κιάλι ἀπ' εὐθείας
νὰ 'δῆς γιατροὺς ποῦ στέκουνε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
νὰ 'δοῦν ποῦ νὰ προσφέρουνε τὰς πρώτας βοηθείας
γιὰ τὸ λαχεῖο, Φλαφλαϊᾶ, μήπως μεῦ 'πες ἀκόμα ;
Φ.— 'Αλήθεια ποιοὺς ἐκέρδισε ;

Τ.— Τὸ ἐλέπεις στραβομάτη

Τὸν Θεοδόσιον λοιπὸν γράψε τὸν Κασσημάτη
Τὸν Βατικιώτην δεῦτερον καὶ τὸν Νικολαίδη

Φ.— Κι' ἐμεῖς ;

Τ.— 'Εμεῖς τὴν πάντζα μας θὰ βάλωμεν 'στὸ ξύδι
'Εκιάλαρες καὶ τὸν μπουφέ ;

Φ.— Τὸν ξεύρω κατὰ γράμμα
Τάξιν, καθαριότητα, βλέπεις εἰς κάθε πρᾶμμα
Κι' ὁ Σταῦρος ὁ Διευθυντὴς 'στὸ πόδι καὶ διατάσει
μὰ γιὰ νὰ φῆι Γούμενος ἀλήθεια νὰ χορτάσῃ
πρὸ πάντων νὰ 'χῃ ἀληθὲς Γουμεικὸν ἀνάστημα
πρέπε νὰ κάμῃ δάνειον ἀπὸ κάποιον κατὰσχημα.

Τ.— Καὶ ἄλλο, τί ἐκιάλαρες ;

Φ.— Μὰ ὅ,τι κι' ἂν κιαλάρω
Τὰ θέλεις γιὰ νὰ σοῦ τὰ 'πῶ ; . . . τὸν ἔρημό σου φλάρω
Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ 'πῶ ἐγὼ ὅ,τι κι' ἂν εἶδα

Εἶναι τοσοῦτον μυστικά
ἐξ ὧσων εἶδον μερικά

Σάν 'κεινα ὅπου γράφονται εἰς τῶν Κρατῶν τὴν κλειδῶ
Τ.— Τότε λοιπὸν σιώπησε, καὶ πῆς με 'γεῖά 'στὴν ἄλλη
νὰ μὴ σοῦ σπᾶσω τὰ πλευρὰ με τὸ ραβδί, χαμᾶλη

Κάλαντα ἀλληλώτικα

Ἄϊβασηλωτικά

Ἄρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος
Φίλοι κι' ἐχθροὶ τοῦ Φλαφλατᾶ
Ἄκόμη μέσα στὴν κοιλιὰ μασεθερίζε πόνος
Τοῦ χίλιμ ἐνιακὸς' ἑπτὰ

Ἄης Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία
βαστᾶ κονδυλοφόρος
νὰ γράψῃ τί χρωῶθηκε ἢ κάθε μιὰ κυρία
γιὰ μὸδαῖς 'στοὺς ἐμπόρους

Ἐπάνω σὲ γλωρὸ ραβδί τὴν χέρατ' ἀκουμπίζῃ
κι' ἐπάνω σὲ γλωρὸ κλαδί κι' ὁ κόρακας κάθιζει
κι' ἔρραῖνε μὲ κουτσουλιαῖς
κι' ἔκανε καὶ κράου κρᾶ
τῆς Πατρίδος ταῖς δουλειαῖς
ποῦ 'ναί 'σ' ὄλα τῆς νεκρά

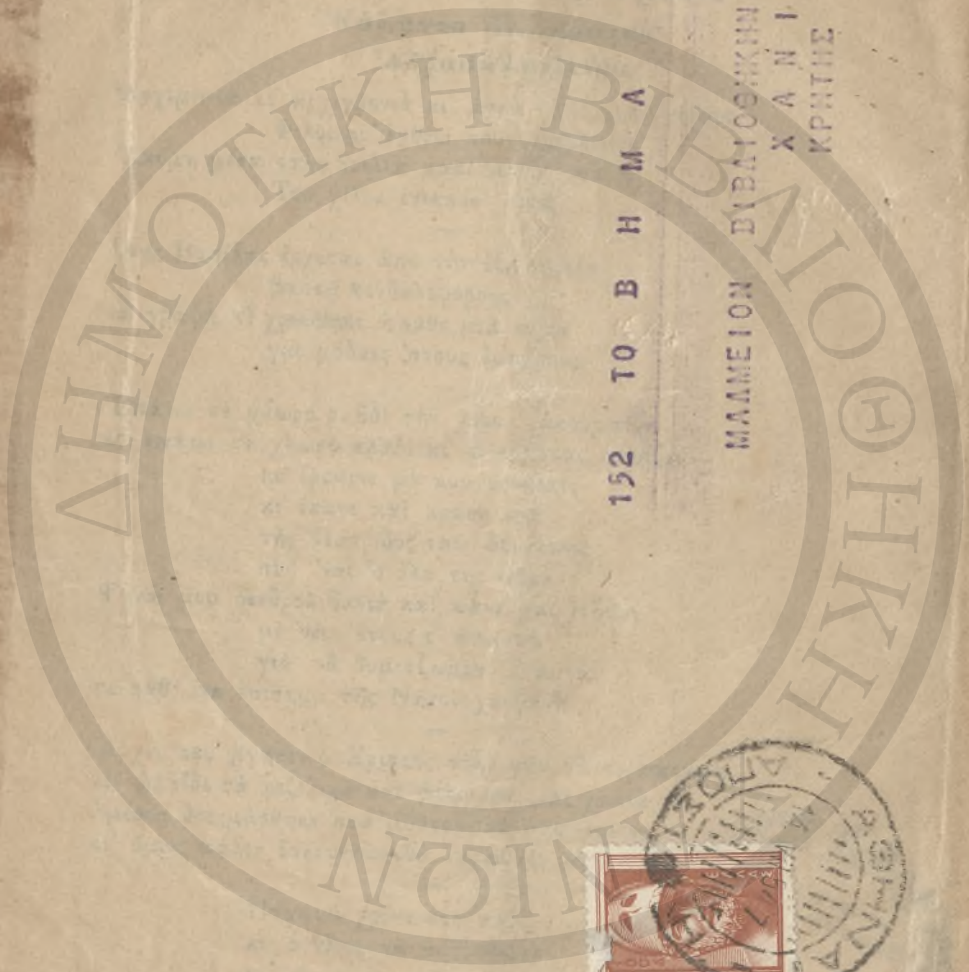
Ψηλή μου δεινδρολιθανιά καὶ κᾶνε μας λιθάνι
μὲ νέου ἔτους τ' ἀπαυτὰ
γιὰ νὰ θυμιάζωμεν μ' αὐτὰ
τὸ καθ' ἓνα ἐπίσημο τῆς Νήσου χαιβᾶλη

Ἄρχὴ ποῦ βγῆκεν ὁ Χριστὸς στὴν γῆν νὰ περπατήτῃ
κι' ὡς εἶδε τὰ ρεζίλικα καὶ βρωμερὰ μας χαλια
ἀμέσως ἐτοιμάσθηκ' ἑστὰ μούτρα νὰ μᾶς φτυγῃ
κι' ὁμως πάλιν ἐσκεφθῆκε θὰ λερῶθοῦν τὰ σᾶλια

Πήγαῖνε χρόνε στὸ καλὸ
κι' ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐδῶνῃ
κι' ἂν σ' ἐρωτοῦν παρακαλῶ
προκάτοχοι σου χρόνοι

Πῆς των πῶς πλάσιν ἄφησες ἄρως ἀρεμανιάν,
πῆς των πῶς ἀφησες Βουλὴν ἐργατικὴν σπανιάν
ποῦ μὲ κουμποῦραν συζητοῦν εἰς ὄλα τὰ ζητήματα
κι' ἂν ἤξυραν νὰ τὴν κενοῦν ἔ! τότε πλιά βλαστήματα

152 ΤΟ Β Η Μ Α

ΜΑΛΜΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ
ΧΑΝΙΑ ΚΡΗΤΗΣ

